

[Cirkus - samling av affischer] - 51

Affisch Cirkus

National Library
of Sweden

MOTHANDERS THEATER Å KONGL. DJURGÅRDEN.

➔ AVERTISSEMENT! ➔

Den under beskydd af H. Majst Drottning Victoria af England och Hennes Höga Familj stående, stora, ensamt fullständiga

JAPANESEER-

eller

DRAK-TRUPPEN,

bestående af 20 de utmärktaste konstnärer, såväl Herrar som Damer, de första hvilka erhållit tillåtelse att lemna Japan och hvilka genom sina beundransvärda prestationer i Nord- och Syd-Amerika, LONDON, BERLIN, WIEN, PETERSBURG samt sist i Köpenhamn väckt kolossal uppmärksamhet och öfverallt vid dagligen öfverfyllda hus, tillika vunnit odeladt bifall af DD. MM. Kejsarne af Frankrike och Ryssland samt deras Höga Familjer.

Artister från Japan.

Stockholm lär hafva att vänta besök af ett sällskap Japaneser, hvilka nu gifva konstrepresentationer på Alhambras teater i Köpenhamn. Den bekante författaren Erik Bögh har skrivit följande muntrande skildring af dem och deras produktioner:

Aldrig ha vi känt oss så föga oroligt stämda vid någon föreställning af samma art som vid Japanesernes. Under det alla europeiska "jemvigtkonstnärer" utan undantag mer eller mindre underhålla intrycket af att de utföra ett utomordentligt halsbrytande konststycke, är detta nemligen icke fallet med dessa. Hos dem finnes icke ett enda spår af en vacklande eller motvigt sökande rörelse; icke en antydning af spänning förefinnes i deras fayence-ansikten och man behöfver endast se den långsamhet, hvarmed de "arbeta", för att bli öfvertygad om, att hvad de utföra icke för dem är annat än hvardagsgöra. När m:ll Mats-Noske uppe på telegraftråden drager på sig sina benkläder, kan man gerna tro att hon har hoppat direkte ur sängen och ännu fortsätter en eller annan japanesisk dröm, ty det ser ut som om hon icke en gång funnit det vara värdt omakett att öppna sina förtrollande kinesiska mandel-ögon.

Föreställningens första nummer var etnografiskt: hela sällskapet uppträdde i sina nationaldräkter och utbragte sin nationala hälsning. Dräkterna voro ytterst karaktäristiska och hälsningen öfver måttan höflig: tutti, tutte på knäna med näsorna mot golvet.

Derpå besteg herr prof. Kikon-Mats-Kee ett bord: lade sig på ryggen med benen i vädret och utförde med sina bara fötter en serie jonglörkonster med en tapetdörr. Sjelfva konststyckena voro otroliga, men det märkvärdigaste var ändå konstnärns fötter. Bara för att få se dem kan man kosta på sig ett inträdeskort, ty genom att ge akt på dem, erfar man för första gången huru ett par intelligenta fötter kunna se ut och hvad dermed kan uträttas; i jämförelse med dem taga våra europeiska, liktornsbeprödda stövelarrester sig ut som idioter, ja, som kretiner. Ändpunkterna af hr professors nedre extremiteter äro så utomordentligt utvecklade, att han kan sägas ha fyra armar, fyra händer och tjugo fingrar. Liksom den konstfärdige italienaren snurrar omkring tamburinen på sin tumme, låter han hela dörren snurra rundt på — lilltån. De små bröderne Tassa och Tora utförde derefter japanesiska "kantschukskonster" med skarpslipade sablar i munnen. Det förekom oss, som om de knutar, hvilka desse unga konstnärer slå på sina värda personligheter, voro ännu hårdare tilldragna än dem, hvilka deras europeiska kolleger förmå knyta, dock våga vi icke med säkerhet påstå detta. Efter dem kom hr Ha-Ro-San med japaneserstegen. Den var 36 fot hög och ställdes lodrätt på hans uppåtvända fötter, men från den öfversta pinnen gick vågrätt ut en mindre steg, på hvilken den lille Tomy, sällskapets "lustige personage" spatserade fram och tillbaka på hufvud och ben, under det att den upprättstående stegen under tiden följaktligen måste hållas i lutande ställning, på det att icke balansen skulle förloras. Det hela skulle ha gjort ett pinsamt intryck, om det icke utförts med så fulländad säkerhet.

Turen kom nu till hr Tjo, som i trots af sitt korta namn otvifvelaktigt är en betydande konstnärlig storhet. Han utförde först det

Gymnastiska Konster af Japanesiska DRAK-SÄLLSKAPET, under deras vistande i Europa.

eleganta konststycket "de fladdrande fjärilarna"; af några små bitar silkespapper bildas konstgjorda fjärilar i publikens åsyn, hvilka fladdra lestigt fram och tillbaka; de kretsas omkring hvarandra, smeka hvarandra, sätta sig efter konstnärns vilja på blommor, på kanten af solfjädern, på en porslinskål, kort sagdt, den vanliga solfjäder, hvarmed konstnären framtrollar dessa små underdjur, tyckes liksom blåsa lif i papperet. Sedermera gjorde han en del utmärkt fint utförda "ögonförlindelsekonster", som slutade dermed, att han förvandlade en pall till en parasoll.

Nu kom prima- eller rättare solodonnan fram: m:ll Djo-Shionja-Mats-Noske, en ung dam, hvars äkta japanesiska skönhet gjorde samma verkan på europeiska ögon, som klangen i hennes namn gör på europeiska öron: hon var oemotståndlig. Hvad hennes kostym angår, så var hon klädd i ett slags nattrock och ett par obeskrifliga "under-onämbara". Hon besteg i prosceniet en i jernhöjd med kulissernas öfverkant uppspänd telegraftråd och gaf på den utan balancerstång en föreställning, som fullkomligt bragte i skuggan allt hvad vi sett af europeisk lindans. Hon sprang med sin parasoll fram och tillbaka på ståltråden med en hurtighet och en säkerhet som en af våra damer knappast skulle kunna utveckla, om hon hade hela Langelniens bredd under sina fötter, vände sig hit och dit, kastade sig ned, satte sig med korslagda ben och reste sig i ett nu, alltsammans lika ogeneradt som en spindel löper af och an i sitt nät. Det var helt enkelt en morgonpromenad hon tog sig. Nu slog påklädnings-timmen; hon kastade bort sin parasoll, på ändan af en stång langade man upp till henne en klädespersedel, hon tog emot den, och se: det var ett par japanesiska dambenkläder. Utan att taga af sig nattrocken, drog hon dem på sig, knöt de många och långa banden på ryggen, kort sagdt, fullbordade hela sin toilette utan den minsta hjälp af kammarjungfru, beständigt stående på telegraftråden, beständigt utan en vacklande rörelse. Se der miraklet för alla japanesiska mirakler! Under det att en europeisk dam, som står på sitt jemna golf i sitt toilette-rum, i hvarje ögonblick är färdig att förlora sin sinnesjemnigt, om icke hennes tjänarinnor komma henne till hjälp vid första vink, har denna unga japanesiska ingen aning om hvad det vill säga att förlora den, och till och med när hon måste *calottera* sig på en ståltråd med ett halft tusen herrar för sina fötter, ja, till och med 12 å 16 alnar öfver dem! Och så är hon icke det ringaste kokett!

Hr Godai aflöste henne. Hans professorat är parasollfacket. Allt hvad han kastar upp på sin uppspända solskärm — guldäpplen, presenterbrickor, ringar, hönsägg, lika mycket! — allt ger sig ögonblickligen att dansa rundt omkring på denne, under det att konstnären står under och passar på. Äfven han är öfverträfflig.

Komma så till slut Ha-Ro-San och den lille Tomy igen. Professorn vänder åter fötterna uppåt och upptornar på dem ett japanesiskt torn af nio vanliga europeiska baljor, öfvanpå dessa ställes vidare ett stort bryggkar på kant, öfvanpå detta ställer den lille sig på hufvudet, utför några andra konststycken och gör så en piruett in i karet — en spark uppåt! — tornet faller tillsammans, Tomy är försvunnen och det stora bryggkaret vänder sig ensamt omkring på konstnärns stortå — ännu en spark och karet står åter på kant och ini sitter Tomy som Nisse i byttan! Längre kan konsten icke drivas!